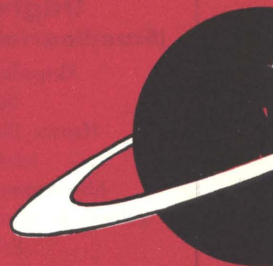
UFONYT

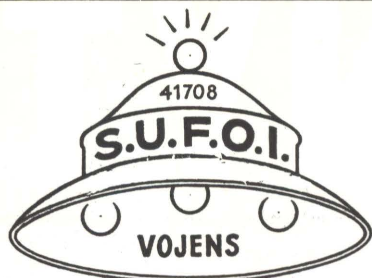

S. U. F. O. I.

Oktbr. 1961

Pris 1,50 kr.

Giro 516 75

Udgiver: S.U.F.O.I.

(Scandinavian U F O - Investigation)

Ekspedition og abonnement:
Forlaget SUFOI
Hauser Plads 18, København K
telefon 01 28 92 28
Abonnement kan endvidere tegnes
gennem en af nedennævnte kontaktgrupper.
Pris 18 kr. pr. år

Redaktion:

Hans Christian Petersen (ansvarlig)
Vagn Dybkær (stofbehandling)
E. Jensen (dansk stof)
Gerda Rørbæk Nielsen
(Kosmologi - oversættelser)

S.U.F.O.I. og »UFO-NYT«

Det er S.U.F.O.I.s mening gennem „UFO-NYT“ at fremme kendskabet til og interessen for, hvad der foregår på UFO-fronten.

De i „UFO-NYT“ offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger.

INDEHOLDER bl. andet

Organisationsoversigt:

Leder: H. C. Petersen, Margrethevej 41, Vojens, telefon 4 17 08.

Kontaktudvalget:
Sekretariat. Leif E. Pedersen, Kastrupvej 260, Kbhv. Kastrup, telefon 01 50 05 22.
Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pedersen, Lynge pr. Lynge, tlf. 283.
Regnskabsfører: Irma Andersen, Vølundsvej 6, Randers, giro nr. 117 725.
Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhv., Sundby, tlf. (01) 55 11 82.
Udklipscentral: Alfred Hansen, Lindevej 29, Espergærde, tlf. 948.
Rapportcentral: E. Jensen, Tinggården 11, Kbhv., Sundby, tlf. Am. 360.
Bibliotek: P. C. Andersen, Violvej 5, Randers.
Oversættelsescentral: Gerda R. Nielsen, Søgaardsvej 11, Næsby, tlf. 09 119920.

Repræsentanter for København.
Aage Müller Christensen, Bachersvej 67, København, Sundby, tlf. SU 9525.
Gunnar Weichardt, Oxford Alle 3a, Kbhv., Sundby.
X. P. Madsen, Bakkehave 8, Hørsholm, tlf. 1677.

Repræsentant for Sjælland:
Holger Lehmann, Mosevang 29, Holbæk.

Repræsentant for Fyn:
Axel Nielsen, Søgårdsvej 11, Næsby, tlf. 09 119 920.

Repræsentanter for Jylland:
O. Holm, Sjællandsgade 80, Aalborg, tlf. 081 28325.
Vagn Dybkær, Alpedalsvej 6, Kolding, tlf. 5394.
Jørgen Andersen, Glentevej 37, Silkeborg, tlf. 1322.

Kontaktgrupper pr. 1. juli 1961

JYLLAND:
Aalborg: O. Holm, Sjællandsgade 80 (Norgesgade 4), telf. 081 28325.
Aarhus: G. Sørensen, Skovvangsvej 191.
Esbjerg: K. Buur Thomsen, Rolfsgade 91.
Gandrup: D. Justesen, Gandrup, telf. 85.
Holme: K. L. Fick, Holmesvinget 8, Højbjerg.
Horsens: P. Mathiesen, Fr. Bajersgade 3, telefon 066 23095.
Højbjerg: Jarl Larsen, Rosenvangsallé 212 e.
Kolding: G. Th. Jensen, Aabenraavej 43, telf. 3293.
Nibe: N. Rohde Nielsen, Hovvej 8.
Randers: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 b, telf. 5508.
Silkeborg: J. Andersen, Glentevej 37, telf. 1322.
Skalborg: E. Julsgaard, Hobrovej 329.
Vejle: G. Fjeldsted Nielsen, Østerled 18, IV, telefon 610 kan benyttes.
Viborg: M. Holbech, Sjællandsgade 12, tlf. 3410.

SJÆLLAND:

Hørsholm: X. P. Madsen, Bakkehave 8, telf. 1677.
Birkerød: K. Benn, Stationsvej 3, tlf. 01 81 33 92

Fortsættes på bagsiden

 AKTUELT

VERDEN GRÆDER!

Ought to be translated

Angst, sygdom og nød står nu igen at læse om i alverdens aviser og allerede også så småt i menneskenes øjne.

Det er aldeles ufatteligt, at det atter er sket — at vi atter spreder død og ødelæggelse gennem atomforsøg! Det er slet ikke til at gisne om, hvad det vil komme til at betyde for menneskeheden. Vi hører kompetente personer sige, at det *intet* betyder set fra et biologisk synspunkt — sådan en udtalelse taler jo da heldigvis for sig selv.

Vi — Jordens folk kan intet gøre — intet andet end at se til. Det passer ikke, vil man sige — vi kan f. eks. sende protestskrivelser til de russiske og amerikanske regeringer — vi kan strejke — vi kan demonstrere! Javel, det kan vi — og samtidig kan vi blive til grin for vor egen naivitet.

I en verden, hvor enhver, der blot tænker anderledes end gennemsnittet, er en tåbe, er der ikke noget at gøre. Vi må blot håbe, at vore efterfølgere må forstå vore handlinger, når de (vi) til sin tid skal til at lide under vor oplyste og fremskridtsvenlige verdens tåbeligheder.

For den praktiske UFO-forskning vil de genoptagne sprængninger højst sandsynligt komme til at betyde en hel del.

I de områder, hvor det radioaktive nedfald kan skabe særlig farlige situationer, skal vi nok komme til at mærke øget aktivitet.

Hvad aktiviteten giver sig udslag i, må vi vente og se — men indtil der sker noget, var det måske på sin plads at nævne, hvad der er sket andre steder før.

1. Der iagttages mange uidentificerede flyvende objekter.
2. Der iagttages mange grønne ildkugler.
3. Store øredøvende detonationer høres.
4. Der falder forskellige substanser „ned fra himlen".

Fortæl venner og bekendte om dette, — det er bedre at forebygge end at helbrede — og der er grund til det. Især detonationerne har skabt vild opstand visse steder — bragene er enorme og mange gange større end lydmursbrag.

For den ivrige ufolog følger en spændende tid — praktisk talt i kølvandet på menneskehedens synkefærdige civilisation.

H.C.

VAGT I GEVÆR —

overfor radioaktiviteten.

„Den magt, som er blevet frigjort i atomet, har forandret alt — og vi er i færd med at rutche hen imod en katastrofe, der er uden sidestykke i historien".

Disse ord af faderen til den moderne fysik, Einstein, har en næsten profetisk klang. — Næppe tyve år efter den første massive frigørelse af atom-energi, findes den radioaktive fare overalt: på jorden, i vandet og på himmelen. Den bugter sig omkring alt, hvad der bærer livsgnisten i sig. Den kryber op ad menneskenes ben . . .

. . . Der vil komme en dag — men det vil vare meget længe — hvor man vil blive klar over, at den massive anvendelse af kernespaltningen alvorligt og uigenkaldeligt har besmittet det biologiske miljø, dette kæmpemæssige samfund, der består af kulstof, vand og alle de kemiske elementer, der er indviklet i de organiske syntesers cyklus.

Dette kollektive forgiftningsarbejde er påbegyndt. Vor luft, vore floder, vore have, vor jord huser kvantiteter af farlige radioaktive isotoper. De levende væsener bemægtiger sig dem og fortætter dem i overensstemmelse med en mekanisme, der er så farlig, at den reducerer alle videnskabens forholdsregler til intet. Nogle arter er allerede blevet velsignet. Vi har set visse arter af fisk forsvinde fra søer, der modtager det såkaldte rensede affald fra kerne-installationer. Selv mennesket bliver berørt af dem. Man ser sygdomme brede sig, hvis forbindelse med radio-aktivi-

tet ikke kan benægtes. Man har fundet farlige isotoper både i børns og voksnes skeletter! Vore fødemidler er truet! Vore efterkommere er truet! Hvis vi endnu ikke selv klart ser virkningerne, sidder vi inde med den videnskabelige forsikring, at vor forplantnings-arv allerede er blevet forandret.

Dette skyldes især de tre hundrede A- og B-bomber, som man har ladet eksplodere overalt i navn af en mærkelig, kriminel opfattelse af fremskridt. — Man må håbe, at den sunde fornuft vil sejre, når man har forstået den dødelige fare, som de levende samfund udsættes for.

Det er altså mennesket — de ledende inden for atom-nationerne — der må tage sagen i deres hånd. De må blive enige om at standse forsøgene. Det er nu en absolut nødvendighed.

Men der findes et mindre spøgelsesagtigt syn på atom-problemet, og med hensyn til dette har man lagt en forbavsende sorgløshed for dagen: udnyttelse af spaltningsenergien under foregivende af, at den er „fredelig" — atomer for fred! — Den drager fordel af en sympati både fra folkenes og regeringernes side, som viser, at de ikke selv ved, hvad de gør. Med andre ord: spaltningsenergien er en snavset energi. Den spreder farlige radioaktive isotoper i de tilstødende omgivelser til trods for de forholdsregler, der bliver taget. Den ophober tusindvis af tons af affald, der er forfærdende farlig, og mod hvilket den hele samlede menneskehed ikke har fundet nogen passende løsning. Den overlader hele regioner til et svigtende kontrolapparats forgodtbefindende . . . for ikke at tale om jordskælv eller den enkelte dårskabs-krise, der skyldes en tekniker.

Og lønner det sig så? Er spaltningsenergien uundværlig? Eller blot mere økonomisk end de andre former for energi? — Man har troet . . . ak! Dens forfægtere må stemme tonen ned. De sidste opgørelser over vor planets huler viser, at de klassiske energireserver er tilstrækkelig til århundreders forbrug, uden at medregne de ikke udnyttede hjælpekilder af „de hvide kul", som har den fordel, at de ikke opvarmer atmosfæren på ny.

Hvad bekostningen angår, viser de sidste beregninger, at spaltnings-energien er to gange dyrere end de andre, og at man ikke bør vente, at den bliver nogen „konkurrent" de første tyve år.

Se det er resultatet, som en teknik er udmundet i, der i sig selv er en af den menneskelige hjernes vidunderligste resultater. Men man har begået den fejl blindt at følge i dens spor uden at have gennemtænkt, forædlet og behersket den.

Man kan ikke undlade at fremføre den indvending: „Men Deres indstilling er negativ! De er bagefter Deres tid! De benægter fremskridtet!" . . . Aldeles ikke, og grunden er denne:

For det første kritiserer jeg aldeles ikke den videnskabelige forskning, der altid er nyttig og aldrig farlig i sig selv. Det, som jeg har villet brændemærke, er det industrielle misbrug af energi-spaltningen, — konstruktionen af „atomsøjler" med en „kraft" som den, Frankrigs elektricitet for øjeblikket er i færd med at installere i Chinon: et unyttigt og farligt foretagende.

Men vor stilling tillader også et konstruktivt synspunkt. Der eksisterer en anden form for benyttelse af kerne-energien. Vi forstår blot ikke endnu at frigøre den på en fremskridtsmæssig og fredelig måde uden for de småbitte og pragtfulde gnister, der bliver frembragt af søjlen „Zeta". Men dersom man ofrede tilstrækkeligt derpå, tror man så ikke, det ville lykkes? Hvis alle de penge, der er blevet ofret på „kraftsøjler", var blevet benyttet til den videnskabelige forskning af termo-kernedannelser, ville videnskabsmændene i vore dage have gjort langt større fremskridt. Lad os tilføje, at spørgsmålet har særlig interesse for Frankrig. Med hensyn til kernespaltningen er vi ti år for sent på færde, og der er kun ringe chancer for, at vi med det første vil kunne indhente dem. Med den kontrollerede sammensmeltning havde vi ikke denne ulempe, fordi hele verden for nogle år siden befandt sig på det samme stade: nulpunktet. Det er beklageligt, at det ikke er lykkedes at gribe lejligheden i flugten og træffe det nødvendige valg: at give slip på „spaltningen", som er uden fremtid, og kaste os over „sammensmeltningen" med liv og sjæl.

Thi sammensmeltnings-energien frembyder et umådeligt perspektiv, da den på én gang er økonomisk, renlig og mindre „skadelig". Man kalder den „atomets hvide kul". Det er den eneste vej, der duer i fremtiden.

Hvorfor vedblive med stædigt at opføre spaltningscentraler — som vi bliver nødt til at kassere om femten år, fordi de er forældede, og fordi vi på det

tidspunkt endelig er blevet klar over, at de gør det umuligt at bebo vor verden. Vil man tvinge os til at leve med en geigertæller i lommen, som vi ikke har lov til at glemme i vore hjem uden risiko for at dø?

Lad os arbejde på en intelligent måde. Lad os tænke os om, førend vi med hud og hår giver os over til en teknik, der foregiver at mildne vore lidelser, men som hurtigt forvandler sig til herskerinde i skikkelse af tjenerinde . . . og frem for alt, — lad os være forsigtige, overdrevent forsigtige!

I dette øjeblik, da jeg slutter denne appel, løber et gammelt ord fra en ægyptisk papyrus mig i pennen . . . lad os håbe, den ikke bliver profetisk: *„Når mennesket bliver klar over, hvad det er, der får stjernerne til at dreje sig, vil Sfinksen le. Og livet på Jorden vil ophøre“.*

(Le Courrier Interplanetaire).
Dr. Pierre Theil.

UFO-kontrol
med luftrummet.

Statssekretærens kontor for US-Air-Force har udsendt 2 vigtige bestemmelser i form af retningslinier til samtlige luftvåbenkommandoer.

Heri taler luftvåbnet om „en stadig kontrol med atmosfæren i Jordens nærhed foretaget af ukendte flyvende objekter — UFO's. Desuden tales om luftvåbnets interesse for denne luftrumskontrol forstærket gennem de stadige UFO-alarmer.

Bestemmelsen er dateret den 15. august 1960 og er underskrevet af generalmajor Arno Luehmann.

Bestemmelsen forordner, at den jordiske kontrol med luftrummet skal ske i alle døgnets 24 timer. Opsporing af kendte og ukendte obj. skal gennemføres af „Det nationale luftrums Kommandopost“, til hvilket der under luftvåbnets kontrol er knyttet en gruppe videnskabsmænd.

„Det nationale luftrumskontrols Kommandopost“ modtager dataer om satellitter og ukendte flyvende objekter fra over hundrede observationsposter i USA og oversøiske lande. Alle positioner fra disse poster bliver indført på et oplyst verdenskort. Den nævnte kommandopost er i besiddelse af en fortegnelse over samtlige fra Jorden opsendte satellitter og raketter, således at ethvert fremmed objekt omgående vil kunne erkendes som værende ukendt.

For kort tid siden opdagede denne kommandopost et hemmelighedsfuldt objekt, som kredsede omkring Jorden, og dette objekt blev også observeret af observatorier og grupper, der som speciale har Månen som observationsfelt. Direktøren for Adler-planetariet erklærede offentlig, at det drejede sig om et UFO, da det kredsede hurtigere end de jordiske satellitter.

Indtil nu har US-Air-Force ikke udtalt sig om dette objekt. I øvrigt planlægger luftvåbnet at afskyde satellitter, hvis eneste opgave skal være at opspore ukendte flyvende objekter. De vil blive udstyret med fjernsynskameraer og med apparater, som kan give en nøjagtig beskrivelse af de ukendte flyvende objekter, som de møder i luftrummet.

Offentligt har luftvåbnet erklæret, at hensigten med disse satellitter er at lokalisere hemmelige, russiske satellitter, dog indrømmes det i bestemmelsen af 15. august 1960, at det drejer sig om noget meget vigtigere: opsporing og identificering af rumskibe fra andre planeter.

UNR — Oversætter: Slej.

„Du stakkel med din videns klare hjerne,
jeg flyver fra dig mod den fjerne kyst,
på himmelvælvet plukker jeg en stjerne,
og sætter himlens sølvblomst på mit bryst,
jeg ved, at du, som galning vil mig dømme,
men tifold mere end din videns sum,
blev givet mig i tro, i digt, i drømme,
som lever i det grænseløse rum“ —

Aage Hermansen.

Chrisman-Dahl SAGEN

Den 21. juni, tre dage før Kenneth Arnold så en UFO-formation på ni store, flyvende genstande over Mount Rainer, havde en Coast Guard patrulje — baseret i Tacoma, Washington, en forbavsende oplevelse.

Det var kl. 14,00, den 21. juni 1947. Harold A. Dahl, kaptajn, — og besætningen på et US Coast Guard skib — var på patrulje i den sydlige ende af Puget Sundet, i staten Washington.

I dette sund, som løber sydpå fra Juan de Fucastrædet, er der mange øer og fjorde. Coast-Guardens båd løb ind i en bugt på østsiden af en meget tyndtbefolket ø, kaldet Maury Island, som ligger ca. 3 miles fra hovedlandet. — Der var lave tordenskyer på himmelen, og søen rørte sig en smule. — Dahl, som styrede motorbåden, sejlede tæt ind under kysten.

Ombord var to besætningsmedlemmer og Dahls fjortenårige søn samt en hund. Mr. Dahl så op fra roret og blev forvirret over at se seks meget store halvnøddeformede maskiner i luften.

Han bedømte dem til at være 2000 fod oppe, lige over sit hovede. De ukendte maskiner hang stille uden en lyd. Han troede, det var balloner, indtil de begyndte at cirkle rundt. Een maskine syntes at være i vanskeligheder. Pludselig gik den brat nedad, mens de andre fem blev tilbage ca. 200 fod over den. Den nederste maskine kom til at hænge ca. 500 fod over vandet.

Ingen af de 6 maskiner havde propeller eller synlige motorer. Heller ingen lyd kunne opfanges af besætningen på båden.

Dahl vurderede dem til at være 100 fod i diameter. Hver af dem havde et hul i centrum, som syntes at være 25 fod i diameter. Sollyset blev reflekteret af deres metalliske overflader — ikke blot som een stråle, men som mange, funklende stråler. — De havde alle noget, der lignede skydehuller, ca. 6 fod i diameter, nøjagtigt placeret på skrogene. Der var også nogle tilsyneladende mørke, runde vinduer på indersiden af og under bunden på disse halvnøddeformede maskiner.

Dahl siger:

„Da vi frygtede, at den laveste maskine ville styrte ned i bugten, satte vi vor båd op på stranden og fandt vort patrulje-kamera frem. — Jeg tog 4 fotografier af disse balloner, som jeg stadigvæk troede, de var. I al den tid vedblev de 5 at cirkle rundt om den ene, der var stationær. — 5 min. gik, og een af de cirklende maskiner forlod da de andre i formationen og gik ned til den stationære. Det så ud, som om de stødte sammen, og de stod stille i ca. 4 min.

Lige med eet hørte vi et svagt bulder, og den centrale maskine spyede noget ud, der lignede tusinde af aviser. Det kom væltende ud fra centrum af maskinen. — Det viste sig at være en type lyst metal, der flagrede til jorden og i bugten. Derefter sendte maskinen ligesom et haglvejr ned over os af en mørkere og sort type metal, som ramte stranden og bugten.

Vi løb for at komme i ly af nogle klippestykker, men måtte nøjes med en træstub.

Min søns arme blev ramt af det nedfaldende metal, og vor hund blev dræbt.

Pludselig stoppede metalregnen. — De fremmede maskiner steg tyst og forsvandt vestpå ud over Stillehavet. Den maskine, der havde stået stille over bugten, var bagerst i formationen så længe, vi kunne følge dem med øjnene.

Vi fandt det nedstyrtede metal for varmt til at røre ved for en tid, men da det var blevet koldt, tog vi en hel mængde store stykker med os i båden".

— — —

Da Dahl kom om bord, lagde han mærke til noget, der får os til at mindes Oregon-manden, der fandt ud af, at når der var fremmede maskiner over ham i Cascadebjergene, gav hans kompas et meget kraftigt udsving. Dahl fandt radioen ude af funktion. Han siger:

„Da jeg startede ud på denne patrulje, var min radio i perfekt orden, men nu var støjen så stor, at jeg ikke formåede at kontakte vor landstation. End ikke et uvejr kunne have lavet al den postyr. Styrehuset på båden var blevet ramt af metallet og var delvis ødelagt. Jeg startede motoren og vendte tilbage til Tacoma, hvor jeg fik min dreng behandlet på hospitalet.

Jeg rapporterede hændelsen til min overordnede, Mr. Fred. L. Chrisman, men jeg kunne se, at han

ikke troede mig! Jeg gav ham cameraet med filmen samt metalstykkerne, vi havde samlet op på øen. — Senere var Chrisman ude på øen for at se de ca. 20 tons metal, som jeg formodede, var blevet spyet ud af den fremmede maskine. Da min film blev fremkaldt, viste den de fremmede maskiner, men negativerne var oversået med hvide pletter, som om de var exponerede mod nogle lysstråler".

— — —

Ifølge rapporterne fra „Project Saucer" havde Dahl og Chrisman ment at kunne sælge deres historie til et meget kendt Cicago-magasin, hvis forlægger havde spurgt Kenneth Arnold, om han ville flyve ned og udspørge dem". Dog havde „Project Saucer" afholdt sig fra at kommentere analysen af det metal, der blev kastet ned over Maury Island. — Jeg er blevet fortalt, at et stykke af metallet blev sendt til Chicago universitet og der analyseret af en metallurgist. Jeg må fortælle læserne, at jeg havde folk til at undersøge denne Maury Islandsag, og at det er usandhed, når det siges, at denne fremmede metalsammensætning kan findes overalt på denne ø som en geologisk og naturlig ting.

Min information er den, at dette metal eller denne metalsammensætning blev analyseret som noget lignende, der var faldet ned under omtrent samme omstændigheder — også fra en ukendt maskine, nær Zamalayca, Mexico.

Analyserne godtgjorde, at metallet var en sammensætning af calcium, jern, zink og titan som de dominerende grundstoffer. Ved siden af disse metaller fandtes også magnecia, kobber, tin og cadium. Visseligt var det en meget mærkelig metalsammensætning at finde i naturlig tilstand på Maury Island!

Det må også nævnes, at indholdet af calcium var usædvanlig høj, og at der må have været benyttet en særlig proces, fordi calciummet ikke var oxideret som ellers, når det bliver opvarmet.

Der blev opkastet den teori — dog ikke af „Project Saucer" — at calciummet var blevet kastet på skroget af den ukendte maskine — (hvor kommer de fra, — er de måske af kosmisk oprindelse?) for at absorbere de dødsensfarlige kosmiske stråler ude i rummet omkring vor jord!

— — —

Nu på dette punkt kommer der noget andet ind i denne allerede forfærdende og — for mange folk — utrolige historie. Et element af mysterium, der kan forvirre selv en producent af de mest hårrejsende detektivhistorier.

Det synes for indviklet — og jeg ønsker ikke at sætte min formodede position, som ædruelig historiker og forsker af fremmede og mærkelige hændelser i England og Amerika, overstyr — men vil gerne vedblive at være en hærdet skeptiker, som dog er dømt til at blive nedbrudt for evig. Jeg siger: Det synes allermest, at disse mystiske maskiner, der kommer fra et sted, ingen kender, må have kontakt her på Jorden, — kontakt med visse individer, som med overtalelser og mørke trusler forsøger at lukke sandheden om de ukendte maskiner ude. — Hvad er det, vi ikke må få noget at vide om?

Har vi en lurende sabotør, der anvendes af listige og fremmede agenter, som med sine afskyelige maskiner har skudt amerikanske marineflyvere ned?

Lad det være sagt een gang for alle — der er ingen bevis, for en sådan sabotør er aldrig blevet fundet, hverken af US luftvåbens efterretningsvæsen eller af agenterne for det amerikanske forbunds-politi, (FBI) Washington D. C.

— — —

Om morgenen, efter Dahls oplevelse på Maury Island, bankede en ukendt mand på hans dør. — Nogle af os ved, at f. eks. kvækere eller andre medlemmer af respektable foreninger har for skik at mødes ved morgenmaden og tale forretning o. lign.

Men denne person var ikke kvæker. Dahl siger, at den mystiske mand bar et mørkt sæt tøj og syntes at være ca. 40 år gammel. Han kunne ligne en forretningsagent. — Den mystiske mand kørte i en sort Buick, en vogn af sedan-typen. Dahl kørte i sin egen vogn til byen med den fremmede følgende efter sig i Buick'en. Hvorfor han ikke kørte med den ukendte, foreligger der ikke noget om.

Over morgenbordet på et hotel stillede den fremmede Dahl nogle nysgerrige spørgsmål, — mest om Dahls privatliv.

Den fremmede:

„Er De lykkelig med Deres arbejde og familie?"

Dahl:

„Hvilke oplysninger er det, De forsøger at få fat i?"

Den fremmede sad med et mærkeligt smil. Han

formåede at fortælle den forbløffede Dahl, hvad der var sket på Maury Island.

Dahl havde på det tidspunkt endnu ikke offentliggjort sin oplevelse i avisen. Han vidste også, at han og besætningen på båden havde været de eneste på øen den eftermiddag, og han troede ikke, der kunne have været nogen af hans besætning, der havde talt om det til nogen. Men selvom de havde, kunne historien sikkert aldrig være nået ud til en outsider som denne mand. —

„Mr Dahl!" sagde den ukendte langsomt smilende, „du har bedre af at glemme, hvad du har set og at holde op med at tale om det. Tavshed er det bedste både for dig og din familie. Du har set, hvad du ikke burde have set".

Den fremmede rejste sig fra bordet og forlod hotellet

Senere fandt Dahl ud af, at den ukendte ikke havde talt med andre end ham om historien.

— Nu optrådte Kenneth Arnold på scenen. Han var blevet anmodet om at undersøge sagen nærmere.

På hotellet blev Arnold den næste morgen ringet op af Chrisman, Dahls overordnede. Chrisman fortalte sin egen mærkelige historie. Han sagde:

„To dage efter at Dahl havde rapporteret om disse ukendte maskiner over Maury Island, sejlede jeg derud i patruljebåden. Det var om morgenen, den 23. juni. Jeg gik og undersøgte noget af det nedkastede metal på stranden, da een af de ukendte maskiner pludselig kom til syne på himmelen. Jeg så ikke, hvor den kom fra. Den cirklede over bugten, bøjede af i en bue på 10 grader og skød op i centrum af en cumulussky højt på himmelen. Jeg har aldrig før set et luftfartøj gå ind i en sådan sky, — der er meget urolig derinde.

Den ukendte ting lignede for mig et stort rør. Den var ikke flad, som de, Dahl havde fortalt om. — Den havde store skydehuller rundt om hele skroget, og en messinggylden metaloverflade, som synede tyk. Jeg så også et observationsvindue. Da solstrålerne ramte den, skinnede den kraftig. — Jeg samlede en hel mængde stykker metal sammen og sejlede derefter tilbage til Tacoma".

Arnold ringede derefter US militære efterretningsvæsen op og spurgte løjtnant Brown, om han ville komme til Tacoma, — og den 31. juli telefonerede Brown og kaptajn Dawson tilbage til Arnold og fortalte ham, at de lige var ankommet i en B29-bombemaskine. — Brown undersøgte metalstykkerne fra Maury Island og fortalte imens Arnold om forskellige fotografier, som efterretningsvæsenet var i besiddelse af, deriblandt et fotografi af en ukendt maskine, som var taget af W. A. Rhodes over Phoenix, Arizona, tre uger før.

Fotografiet viste en ukendt maskine, der havde form som hælen af en sko — eller som en parasol — med et hul i nærheden af kurven. — Andre fotografier viste den samme maskine med slørede linier, og det synes at kunne fastslåes, at den bevægede sig fra side til side med stor hastighed. Rhodes havde fortalt, at der var ligesom to haler af røg eller damp, som sivede ud fra kanten af hælen. — Derefter viste Brown Arnold et meget mærkværdig billede. Det var af en ukendt maskine, der lignede en halvmåne med hale. — Jeg siger mærkværdig, fordi Arnold ikke vidste, at der den 22. marts i 1870 — af den engelske kaptajn F. W. Branner, ombord på barken: Lady of the Lake — da barken befandt sig i farvandet ved den libiriske kyst, blev set et luftfartøj, der havde en vis lighed med det på fotografiet. Det bevægede sig højt på himmelen og var synlig i en halv time.

I marts 1950 blev et lignende legeme set over St. Matthew, North Carolina!

Et besynderligt objekt, tegnet af løjtnant Brown, havde ¼ længde af dets bredde (?) og vingerne syntes batformede. Arnold fortalte, at det gav ham et chok, for da han selv havde observeret de 9 ukendte maskiner over Mount Rainer, havde han set, at nr. 2 af dem akkurat så ud som objektet på Browns skitse. — Det kunne se ud til, at ukendte maskiner af denne type har fløjet over Jorden i mindst 77 år, før Arnold havde sin oplevelse.

— — —

Brown sagde, at han ikke havde tid til at tage ud på Maury Island, men havde fået ordre til at flyve tilbage til Hamilton Field — et US-efterretningskontor — samme aften. Arnold hjalp Brown med at fylde en cornflakes-æske med nogle af de metalstykker, Chrisman havde opsamlet på øen. De lagde det derefter i Browns vogn, som straks kørte til flyvepladsen.

Det forekommer mærkeligt, at Brown ikke sejlede til Maury Island. Det synes at burde være en meget vigtig del af hans ærinde.

Atter kommer en mystisk mand ind i billedet — denne gang pr. telefon. Det forlød, at den ukendte havde ringet en af de lokale aviser — The Tacoma Times — op og fortalt om den hemmelige konference på hotellet, samt hvad den drejede sig om. Han vidste så meget om sagen, at man skulle tro, han havde opholdt sig i rummet, mens konferencen stod på. — Man skilte sengene ad. Væggene og alle tænkelige gemmesteder blev undersøgt grundig, — men ingen skjulte mikrofoner eller lignende blev fundet på hotellet.

„Det plagede os alle“, sagde Arnold.

Det kunne se ud til, at den fremmede havde adgang til een eller anden form for teleinformerende bølge-stråler, som vi ikke kender endnu.

Næste morgen var der tragisk nyt.

B 25-bomberen med Brown og Dawson var styrtet ned, allerede 20 min. efter at den var lettet fra flyvepladsen i Tacoma med Hamilton Field som mål.

Een af passagererne, som var sprunget ud med faldskærm og reddet, fortalte, at bagbords motor pludselig var eksploderet i et flammehav. Hvorfor ved ingen. — Vi har fået at vide, at flyvemaskinen havde været under militær bevogtning i den tid, den ventede på Tacoma flyveplads på Brown og Dawson. Sabotage blev derfor ikke taget i betragtning.

Maskinens tekniker rapporterede, at ildslukkeren var ude af funktion — hvorfor ved ingen! Begge piloterne og reservepiloten blev slået ihjel ved ulykken, men teknikeren og passagererne sprang ud med faldskærm.

I Kelso, hvor nedstyrtningen skete, blev den observeret af et øjenvidne — den lokale sheriff. Han fortalte:

„Jeg så maskinen, da den begyndte at brænde. Dens vinger og hale var tilsyneladende uberørte. — Pludselig vendte den om i et stejlt dyk og ramte så ind i siden af en bakketop“.

Piloterne var førsteklasses folk, — og dog havde de ikke taget **farten af flyet, før det** styrtede ned. — Det medførte det nyeste inden for radioanlæg, — og dog havde piloterne ikke kaldt deres base. Hvorfor? — De overlevende sagde, at de var blevet beordret til at tage deres faldskærme på 11 min. før maskinen styrtede ned. — På det tidspunkt kunne piloterne havde reddet sig selv. Ligeledes må det forundre enhver, at de ikke benyttede disse sidste 11 min. til bl. a. at kaste metallet fra Maury Island, fordi dette var et meget presserende bevis.

Alle ved, at der aldrig er blevet offentliggjort noget af det amerikanske luftvåben om denne mystik. Dette rejser atter spørgsmålet: Hvorfor er det amerikanske luftvåben og andre forsvarsafdelinger så omhyggelig med at skjule alt dette for offentligheden?

— — —

Atter optræder den mystiske mand.

Tolv timer før US luftvåbens efterretningsvæsen havde offentliggjort nyheden om nedstyrtningen, kunne sige navnene på piloterne i B 25-eren, samt hvad de havde ombord, og hvor de skulle hen. Og dog sagde Arnold med eftertryk, at han intet havde fortalt pressen eller nogen anden, hverken om mødet på hotellet eller andre oplysninger i sagen.

— — —

Selv havde jeg en ven i Tacoma — udgået fra et meget kendt amerikansk universitet — som vogtede på alt, hvad der foregik i Tacoma. Han skrev til mig:

„Kære Mr. Wilkins!

En fuldkommen uhørt ting er sket her. Dahl og Chrisman er blevet forflyttet i nattens løb — ingen ved hvorhen og hvorfor — og heller ikke breve og lign. kan blive befordret til dem. De er blot forsvundet, — og dette er ellers ikke skik i kystbevogtningstjenesten“.

— — —

Naturligvis sendte det amerikanske luftvåben et undersøgelseshold til nedstyrtningsstedet, men selv den mest grundige undersøgelse af resterne af den forulykkede maskine viste ikke noget spor af metallet fra Maury Island.

— — —

Den mystiske mand dukkede nu op i billedet for fjerde gang.

Den 1. august ringede han til en lokal avis og berettede om et US marinefly — en C-46, som på mystisk vis var forsvundet på en flyvetur over bjergene i staten Washington. Han fortalte, at flyet ville blive fundet nedstyrtet på sydvestsiden af Mount Rainer. Det var skudt ned, fordi der var folk i det, som havde informationer, som *VI IKKE VIL HAVE UD.*

Hvem er *VI?* Er *VI* af jordisk oprindelse?

Fakta er, at C-46-eren blev fundet 10.000 fod oppe på Syd Tahoma gletcheren på Mount Rainer. Otte mand besteg bjerget og afdækkede vraget, men —

her er atter et forfærdende mysterium — ikke een af de 32 marinere, der var ombord, blev fundet. De 5000,00 dollars, der blev udsat i dusør af de omkomnes pårørende, blev aldrig indløst indtil denne dag.

Mysteriet er uløseligt — og intet spor af sabotage blev fundet, sålidt som knoglerne af de 32 mand.

Man kan ikke modstå at stille det spørgsmål, fantastisk, som det er: Har gåden om C 46-eren nogen forbindelse med de 9 mærkelige maskiner, Arnold så over Mount Rainer?

Et andet — mindre — mysterium er: Hvad skete der med de stykker metal fra Maury Island, som Chrisman påstod at have taget med op i sin hytte i bjergene? - Ligeledes gåden om den mystiske telefonringer, som må være identisk med den ukendte mand, der bankede på hos Dahl hin morgen.

— — —

Et mindre indblik i det store mysterium omkring de 6 mærkelige objekter, der viste sig to gange over Maury Island, synes at følge et bestemt mønster.

Det synes i alt fald klart, at principperne i deres konstruktioner viser en større videnskabelig kunnen og udvikling, teknikken er meget større og længere fremme end vor og overgår derfor langt alt, hvad vi kan præstere i aeronautisk praktik.

— — —

En af det militære efterretningsvæsens officerer besøgte Arnold og tog med sig alt det metal, som stammede fra Maury Island. Mr. Arnold havde planlagt at ville lave et askebæger af eet af stykkerne.

Officeren tog Mr. Arnold med ind på et smelteværksted og forklarede ham smilende, at det kun var slagger fra en smelteovn, han havde fundet. — Han fortalte ikke, hvordan det skulle være gået til, da der ikke var noget smelteværksted på denne meget tyndt befolkede ø — og da den heller ikke blev benyttet som losseplads.

— — —

Den 27. april 1949, da hændelsen ikke mere stod så frisk i folks erindring, kom „Project Saucer" med følgende knock-out slag:

Chrisman og Dahl var brudt sammen under et forhør og havde tilstået, at det var almindelige klippestykker, de havde fundet på Maury Island, og at de blot havde opdigtet historien til et Chicago-magasin. — Under forhøret fik Dahls kone ham til at sige, at det hele var et eventyr.

Og således er det fortalt i „Project Saucer"s journaler.

Det synes, som om Dahl og Chrisman var blevet varmet godt op af deres forhørere og havde fået at vide, at dersom de ikke sagde som ønsket, ville de miste deres job i kysttjenesten. Med andre ord, — de stod som to moderne amerikanske gallilærere.

— — —

Jeg har fået at vide af en ven i Seattle, Washington, at Chrisman og Dahl hårdnakket dementerede eventyr-anførelsen. Dahl siger:

„Det er den største usandhed, når luftvåbenet fortæller, at jeg brød sammen under forhøret og fortalte, at det var klippestykker, jeg fandt på øen. Hvor blev metallet af? Hvorfor blev Chisman og jeg ikke sagsøgt, dersom vi virkelig var et par gemene fyre, som gik rundt og opdigtede historier, der kostede to piloter livet, hvortil kommer tabet af en maskine til 150.000 dollars?"

Chrisman fortæller, at han, umiddelbart efter at flyet var styrtet ned, blev beordret til at flyve til Alaska i et militærfly. — Kunne det tænkes, når han var skyldig i at fortælle en krønike, der førte til så tragiske omstændigheder?

Jeg skrev et luftpostbrev fra England til Chrisman, men det kom retur med ordene, at han ikke længere var i kystbevogtningens tjeneste. Ligeledes skrev jeg til Dahl med samme resultat.

Jeg har disse breve i mine gemmer, og er der nogen, der har interesse i at se dem, er vedkommende velkommen.

En detektorvarsling kan være en hilsen fra rummet, gør Dem altid den ulejlighed at se efter, om der er »noget på himlen«.

DETTE FÆNOMEN ER OBSERVERET VED OLORON OG GAILAC I FRANKRIG – IKKE UNDERLIGT, AT VORE FORFÆDRE I TIDLIGE TIDER SAMMENLIGNEDE MODERSKIBE MED BOGRULLER.

UFO - observationer
over Skandinavien

(Ought to be translated).

I tiden fra den 12. august til den 7. september 1961 er der til SUFOI indkommet i alt 43 rapporter, hvoraf de 39 stammer fra august måned. D. v. s., at aktiviteten for øjeblikket er høj, idet der dagligt er observationer, og det vil også sige, at rapporterne gennemgående bliver sendt hurtigere ind end før, hvilket er glædeligt.

De indkomne rapporter fordeler sig med 1 fra 1959, 1 fra 1960 samt 43 fra 1961.

I samme tidsrum er der indkommet 9 detektorvarslinger, således at vi fra 1961 har modtaget i alt 35 detektorvarslinger.

Der er til SUFOI i alt indkommet 1648 rapporter, der fordeler sig på følgende måde:

Fra før 1959 … … … … …	334 rapporter
Fra 1959 … … … … … …	787 rapporter
Fra 1960 … … … … … …	274 rapporter
Fra 1961 … … … … … …	253 rapporter
I alt … …	1648 rapporter

Denne måneds observationer er over gennemsnittet. I flere tilfælde er der set flere objekter på samme tid, helt op til 15 stk. Den første rapport, vi behandler, omhandler kun et objekt, men det er til gengæld landet, såvidt det fremgår af rapporten.

Den 14. april kl. 2345 var to brødre fra Nors på bakken, hvorpå Hanstholm fyr står, da de ser et blændende lys skyde op 2—3 km inde i Hanstholm-reservatet. Lidt efter kom der endnu en lysstråle, ligesom fra en mægtig lyskaster. Samtidig fik brødrene øje på en hvidblå kuppel, hvorfra lyset udgik. Kuplen, der havde flad bund, havde en anslået størrelse på 10—15 meter i diameter. Lysskæret fra objektet var så kraftigt, at det oplyste bakkerne rundt omkring og endda stillede fyret i skygge. Lyset tændtes og slukkedes et par gange. Observatørerne kørte henimod stedet, da objektet slukkedes for fjerde og sidste gang, og de kunne ikke finde stedet. Selvom de sad i deres bil en hel time, bemærkede de ikke mere.

N Norge S Sverige T Tyskland DV Detektorvarsling

MARTS		APRIL		MAJ		JUNI		JULI		AUGUST	
O 1	1	L 1		M 1	1	T 1	2	L 1		T 1	3
T 2		S 2	1 1 DV	T 2		F 2	1 DV	S 2		O 2	3
F 3		M 3	1 1S	O 3		L 3		M 3		T 3	1 1 DV
L 4		T 4	3	T 4		S 4		T 4		F 4	
S 5		O 5	1	F 5	1	M 5	1	O 5		L 5	1 1 DV
M 6	2 1S	T 6	2	L 6		T 6	1	T 6		S 6	1 DV
T 7	4	F 7	1	S 7	1 1 DV	O 7	2	F 7		M 7	2
O 8	2 1S	L 8	3 DV	M 8	1	T 8		L 8		T 8	3
T 9	1	S 9	3	T 9		F 9		S 9		O 9	4
F 10	2S	M 10	5	O 10	3	L 10	1	M 10		T 10	7
L 11	1	T 11	1	T 11		S 11		T 11		F 11	1 1 DV
S 12		O 12		F 12	1 1 DV	M 12		O 12		L 12	1 1 DV
M 13	1	T 13	1	L 13	2	T 13		T 13		S 13	
T 14	2 1S	F 14	1	S 14		O 14	2	F 14	1	M 14	1
O 15		L 15	2S	M 15	1	T 15		L 15	1 DV	T 15	
T 16	1	S 16	1	T 16	1	F 16	1	S 16		O 16	
F 17		M 17	1 1S	O 17	1	L 17		M 17		T 17	3
L 18	2 1 DV	T 18	3	T 18		S 18	1 DV	T 18		F 18	2 1S
S 19	10 3 DV	O 19	1	F 19		M 19	1	O 19		L 19	1
M 20		T 20		L 20	1	T 20		T 20	1	S 20	
T 21	2	F 21		S 21	28 2S 1 T	O 21		F 21		M 21	1
O 22		L 22		M 22	6	T 22		L 22		T 22	1
T 23		S 23	2	T 23		F 23		S 23		O 23	1
F 24		M 24		O 24		L 24		M 24		T 24	
L 25		T 25	1	T 25	2 DV	S 25		T 25		F 25	
S 26	1 1 DV	O 26	2 1S	F 26		M 26		O 26		L 26	
M 27	1	T 27	1	L 27		T 27		T 27		S 27	
T 28		F 28		S 28	1	O 28		F 28		M 28	1S
O 29	2	L 29		M 29	3	T 29	2 2 DV	L 29		T 29	7
T 30	4	S 30		T 30		F 30	2 DV	S 30		O 30	
F 31	1 1 DV			O 31	2 DV			M 31		T 31	2 1 DV
43 + 6 DV		*37 + 4 DV*		*55 + 6 DV*		*13 + 6 DV*		*2 + 1 DV*		*47 + 9 DV*	

Næste dag tog de igen ud til reservatet for at lede efter spor, men fandt ingen.

Fra Sejet ved Horsens ses den 1. august 4 rødgule objekter, der stod stille 10—15 grader over horisonten i ØSØ. Observatør var hr. C. Pedersen, der fortæller, at objekterne efter ca. 5 minutters forløb blev svagere for tilsidst at forsvinde. Klokken var 2305, da objekterne blev opdaget. Vejret var klart og tørt. Man hørte ingen lyde fra objekterne.

Sidste måned modtog vi en rapport fra Bagsværd ved København, hvor et rødgult objekt blev iagttaget klokken 2330—2345 med kurs V—Ø. Det drejer sig sandsynligvis om et af de 4 ovennævnte.

Den 2. august er det over Silkeborg, det foregår. Klokken 2210—2211 ser hr. H. C. et stort objekt med en svagt lysende hale efter sig. Det var 6—7 cm stort og gik Ø—V. Dets farve skiftede fra gul til blå. Ingen lyde hørtes.

Hr. Andersen fra Holbergsgade havde haft gæster til fjernsyn. Da man skulle gå hjem klokken 2253 opdagede man et to-ørestort objekt. Dets farve var lys irgrønt. Man antog først objektet for en sputnik, men da kursen begyndte at slingre, blev man klar over, at det måtte være noget andet. Objektet foretog i alt 3 skarpe vinkeldrej, alt imens det ganske langsomt fløj rundt ca. 80 grader over horisonten. Dets højde var umulig at sige, men under observationen sås også et propelfly, og det var lavere end objektet. Der hørtes ingen lyde fra det observerede. Observationen sluttede kl. 2326, idet man gik indendørs for at lave en skitse. 4 vidner.

Det ene af vidnerne til denne observation, hr. P. Hansen gik hjem, hvor han begyndte at observere med en kikkert. Klokken 2330 opdagede han et objekt, der gik fra S—N i en kort bane, hvorefter det gik tilbage igen. Dette gentog sig stadigvæk indtil observatøren indstillede observationen efter 10 minutters forløb. Det sidst observerede objekt var orangerødt.

Hr. Svend Jensen fra Taastrup pr. St. Merløse beretter følgende: Under observationstur den 9. august så jeg klokken 2235 et stjernelignende objekt højt på himlen. Det var i begyndelsen omgivet af en svag korona. Objektet sank langsomt — stod stille, hvorefter det fortsatte langsomt mod NØ, samtidig med at det dalede til ca. 30 grader over horisonten. Her blev det stående i 4—5 minutter, hvorefter det fortsatte langsomt mod SØ, hvorefter det forsvandt. Objektet var ærtestort, og det udsendte ingen lyd. Da jeg kom hjem, havde min kone set nøjagtigt det samme fra vor bopæl. Samlet observationstid: 10 minutter.

Lidt senere samme aften har vi tre gode observationer af de samme objekter. Den første kommer fra vognmand Mathiesen, der kl. 2350 på hovedvej 1, lidt øst for Middelfart får øje på 7 orange objekter i NNØ. De var selvlysende og ti-øre store. Vejret var klart. Objekterne var næsten stillestående, med en svag bevægelse mod Ø. De blev iagttaget i alt ca. 20 minutter. Af og til forsvandt objekterne pludseligt, for lidt efter at blive synlige igen. Vidner var 2 passagerer i bilen.

Kl. 2355 ses de 7 objekter fra Sdr. Vilstrup ved Kolding. Det er fru G. Rasmussen fra Kolding, der beretter, at hun bemærkede objekterne 15 grader over horisonten. De var lidt mindre end ærter og bevægede sig i forskellige mønstre. 3 af dem forsvandt og kom til syne igen. 2 drev vestover til de blev så store som ærter. Efter 6 minutters forløb forsvandt alle objekterne langsomt mod øst. Objekterne sås også i kikkert. De var selvlysende, med uskarpe omrids. Der var 6 vidner.

Nogle få minutter senere kl. 0001—0008 ses fra Fredericia-Snoghøj landevej 6—7 objekter af hr. og fru Mathiesen. Objekterne befandt sig i NNØ ind over Strib. Observatørerne mistede udsynet et øjeblik, og da de igen fik øje på objekterne var der ca. 15! Hr. og fru Mathiesen holdt da stille, stod ud af bilen og iagttog objekterne. Lyset fra objekterne pulserede hele tiden. Af og til forsvandt objekterne helt, for atter at blive synlige. Efterhånden slukkedes objekterne således, at der efter flere minutters forløb kun var to objekter synlige. Det ene gled om bag det andet, der slukkedes — og begge var væk. Objekternes størrelse var 2 mm i udstrakt arm. Ligesom ved andre to observationer var objekterne 10—15 grader over horisonten.

Objekterne er blevet pejlet til et område mellem Røgle Klint og Bogense, d. v. s. ude over Båring Vig. Hvis de har befundet sig midt ude over vigen, har de været fra 12—22 km væk fra observatørerne. Objekternes højde over horisonten har været ca. 3000 m.

For en god ordens skyld skal nævnes, at der fra København samme aften blev set et objekt, af udse-

ende som Jupiter, gå næsten lodret ned mod jorden. Det var klokken 2340.

Den 10. august klokken 0045—0050 (altså en time senere) ses et rødligt objekt fra Albæk nær Randers. 1 vidne.

Som det måske allerede er en del bekendt, blev der til SUFOI rapporteret et UFO set over Amager den 10. august kl. 0620. Observatøren rapporterede, at der havde været masser af vidner til observationen. For at få det bedste ud af situationen prøvede Rapportcentralen om de københavnske blade ville bringe noget om det formodede UFO, samtidig med at de så skulle bringe RC's telefonnummer og adresse. Der var ingen af dagbladene, der ville optage nogetsomhelst. Derfor satte vi en efterlysning i Berlinske Tidende, og den gav meget hurtigt resultat. Det viste sig ret hurtigt, at det formodede UFO i virkeligheden var en stor røgring udsendt af Pyrolyseværket. Der var næsten vindstille på det pågældende tidspunkt, hvorfor røgringen holdt sig meget længe. Foruden efterlysningen i B. T. lykkedes det os at få en efterlysning i „Amager Bladet“ samt i Radio Mercur. Begge gange var der et forbavsende stort antal mennesker, der reagerede, hvilket beviste 1) at det i visse tilfælde kan betale sig med sådan en efterlysning, 2) at folk ikke er så svære at få lokket ud af busken mere.

Det skal lige nævnes, at journalist Kiilerich fra Ekstrabladet ringede til RC, efter at vi havde fundet ud af, at det blot drejede sig om en røgring, hvilket han blev oplyst om. Ikke detsto mindre bragte Ekstrabladet en ret stor artikel om røgringen dagen efter, hvor det rent ud stod, at det var Ekstrabladet, der hævede mystikken — sat op på en måde, således at det skinnede tydeligt igennem, at SUFOI IKKE var klar over, at det var en røgring.

Samme morgen, som røgringen blev observeret, så hr. C. O. fra lufthavnen et cigarformet objekt nord for lufthavnen. Det var ca. en halv time før røgringen kom til syne, hvilket ovennævnte observatør også så.

Samme dags aften var der flere observationer. De lignede til forveksling andre rapporter fra den senere tid.

Klokken 2132—2133 sås fra Fruens Bøge et stjernelignende objekt, der med temmelig stor fart gik fra N—V. 1 vidne.

Kl. 2155—2224 ses fra Amager to stjernelignende objekter gå fra Ø—V. Det ene kom til syne først. Det gik et stykke over himlen, hvorefter det stod stille. Lidt senere blev det overhalet af et andet objekt, hvorefter det første satte sig i bevægelse igen og gik efter det andet. Begge objekter forsvandt i skyer. 1 vidne.

Klokken 2340—2350 ses et stjernelignende objekt, der flyttede sig på en mærkelig måde. Det stod stille for lidt efter at fare et stykke over himlen. Dernæst gik det nedad og stod stille igen. Dets lysstyrke svingede. Tilsidst slukkedes det. 3 vidner. Observationssted: Karlslunde Strand ved Køge Bugt.

Det kan altså betale sig, at holde øje med satellitter, der gang på gang alligevel viser sig IKKE at være satellitter.

En sidste observation fra den 10. august. Klokken 2355—0005 ser hr. B. Jørgensen fra Kolding 3 gule objekter, der bevægede sig i ryk. De holdt tre forskellige kurser. 2 vidner.

Så har vi en observation fra Rødbyhavn, hvor der den 17. august kl. 2045 blev set 8—10 objekter gå vandret over den østlige himmel. De var 3—4 mm store og lyste svagt. Der var ingen lydfænomener.

En time senere, nemlig klokken 2130—2140 ser hr. Svend Jensen fra St. Merløse følgende: Et objekt kommer til syne ca. 80 grader oppe og går med rolig fart og karakteristiske op og ned bevægelser (bølgebevægelser) i sydlig retning til ca. 30 grader, hvor det står stille. Fra østlig retning kommer nu et lignende objekt, som standser op samme sted. Derefter kredser objekterne nogle gange om hinanden, medens de skiftevis er skarptlysende og uklare. Dernæst ses tre glimt, hvorefter alt bliver mørkt.

Vi har modtaget en god rapport fra Gøteborg, hvor hr. og fru G. Johansson den 18. august kl. 1900—1930 ser et stort cigarformet objekt sammen med to mindre tallerkenformede gå langsomt, næsten umærkeligt over himlen. Deres farve var perlegrå. På de to små objekter lyste kanten klart. Farven på lyset var blegt. De små objekter cirklede om det store objekt. Vejret var ualmindeligt klart og fint. Objekterne sås med skarpe omrids. Objekterne forsvandt pludseligt „i det tomme intet“.

Vi har endnu en usædvanlig god rapport, også fra den 18. august. Klokken 2200—2215 ser hr. og fru H. fra Løgumkloster 4 objekter. Observationsstedet

var Droved Skov. Observatørerne beretter følgende: Da vi fik øje på genstanden, så den ud som Månen, gemt bag en sky. Hurtigt voksede den i størrelse og form til en flyvende tallerken, så stor som fuldmånen. Kort efter forsvandt den, idet den efterlod sig en hvid røgstribe (englehår? red.). Under denne røgstribe kom den næste. Til at begynde med var den blot af størrelse som en stjerne. Den voksede og man kunne tydeligt se, at den roterede meget stærkt om sin akse, alt imens den fløj skråtstillet gennem luften. De to sidste så vi forfra. De udsendte et stærkt rødt lysskær, som om der sad en kraftig rød projektør midt i dem. De forsvandt opad. Træer tog udsynet.

Endnu en god rapport, dennegang fra Risskov, hvor fru M. V. den 19. august kl. 2045 ser to objekter fra sit køkkenvindue. Objektet var gult, på størrelse med Månen og var forsynet med en hvid korona, der lyste. Fra midten af objektet udgik fire spidser, der hver havde en længde som objektets diameter. Objektet gik fra ca. 50 graders højde skråt nedad til det forsvandt i horisonten. Der hørtes ingen lyde. Lyset fra objektet var stærkt. Da objektet var forsvundet under horisonten, dukkede et nyt objekt op, mage til det første men lidt mindre. Der står desværre ikke noget i rapporten om kursen på det andet objekt. Der var et vidne.

Og så en svensk rapport, der daterer sig fra den 28. august. Da blev der kl. 2240—2243 fra Enköping set to skiveformede objekter. De var rødgule, stærktlysende og lydløse. Objekterne stod stille i ca. 10 sekunder på den nordlige himmel, ca. 20 grader over horisonten. Pludselig satte de sig i gang. De fløj lidt hurtigere end en satellit og forsvandt efter et par minutters forløb mod SØ. De blev iagttaget både med det blotte øje samt med kikkert. Der var et vidne.

Foruden ovennævnte rapporter har vi modtaget rapporter fra Tirslund, Silkeborg, Riis, Vejle, Struer, København, Randers og Langeland. Der er desværre ikke plads til at behandle alle rapporterne her. Detektorvarslingerne kommer fra Skørping, Rødby, Horsens, Lyngby og Nibe.

E. Jensen.

Den 29. august blev der over Danmark og Sverige set endnu et himmelfænomen, der af de officielle instanser herhjemme blev kaldt et meteor. Ligesom den 21. maj har SUFOI modtaget nogle rapporter, hvoraf det fremgår, at det er et noget usædvanligt meteor. For det første blev det iagttaget i et helt minut (2041—2042), for det andet var objektets bane flad. Objektets farve var orange. Det var forsynet med en lang hale. Jævnfør artiklen i sidste nummer er et meteors farve grønlig — og ikke orange. Atter engang må vi vende os mod Sverige. De svenske aviser skriver ret udførligt om objektet, bl. a. at objektet delte sig i fire dele, hvoraf de to fortsatte færden. MEN de skriver også, at det IKKE kunne være hverken et meteor eller en satellit, der brændte op i atmosfæren. SUFOI har indtil idag modtaget 5 rapporter om dette objekt, men anmoder alle, der har iagttaget fænomenet om at sende rapport ind til Rapportcentralen.

E. Jensen.

Det er ikke science fiction! Her er et uddrag fra „Nauku i zhizn", et russisk videnskabeligt tidsskrift:

Det antages, at hjerneudstrålinger, som er ansvarlig for transmissionen af tanker, indtræffer på bølgelængderne centimeter, milimeter og microlængder. Den samlede styrke af et antal udstrålinger fra hjernecentret ved tanke-processer er i stand til at forme meddelelser i hjernecentret på en anden person. Undersøgelser er nu igang i Leningrad og Omsk. —

Denne antagede mentale telepati er accepteret som et faktum inden for videnskaben, — men russerne er gået endnu længere. De siger:

„Muligheden for at forme et tankesprog, som kunne forstærke hjerneudstrålinger og etablere virkelige meddelelser mellem mennesker, er bebudet".

Derfor vil de af os, som ikke kan lære at meddele os telepatisk, blive udstyret med tankeforstærkere — noget, vi muligvis behøver under alle omstændigheder.

Nu går de et skridt videre:

„Frembringelsen af kunstige bølger lignende de, der bliver produceret af hjernecentret og bestemt til at have en direkte indflydelse på folks mentale aktivitet, er også muligt".

Og dette er hjernekontrol! — Vort eneste håb er, at een eller anden samtidig vil opfinde en *tankebeskytter.*

Kilde: NZ Scientfic Space Research.

Med venlig tilladelse fra

George Adamski — Lucy Mc. Ginnis

bringes

Cosmic Science

Spørgsmål og svar

Fortsat.

Spørgsmål nr. 66: *Er det muligt for en jordbo at blive taget ombord i et rumskib, bragt til en anden planet på ferie for at lære mere om deres livsførelse, og vende tilbage til Jorden i løbet af en måned?*

Svar: Ja, og når vi holder op med at udtrykke vort fjendskab og vor frygt overfor vore besøgende, tror jeg, at tiden er inde til, at udflugter som denne vil blive mere end en mulighed. Imidlertid er sådanne arrangementer *ikke* mulige, så længe vi fortsætter med fjendtlighed, mod de der kommer fra rummet eller fortsætter med at vise frygt, når deres fartøjer viser sig.

Jeg har mere end en gang hørt folk fortælle, hvor inderligt interesserede de var i rummenneskene — at de intet højere ønske havde end en kontakt, og at de ville vie deres liv til rummenneskenes arbejde, hvis det skulle lykkes for dem. Senere kom disse samme mennesker styrtende op til mig i bjergene for at fortælle mig om en fin nærobservation af et rumfartøj, — og deres beretning endte uundgåeligt med ordene: „Jeg var rædselslagen" eller „jeg var så bange, at jeg flygtede så hurtigt som muligt", eller noget i den retning. Disse rummennesker ønsker ikke at skræmme os, dog er det sjældent at høre om en god nærobservation, landing eller kontakt, hvor jordboerne ikke er blevet skræmte.

En anden ting, som rummenneskene er klar over, er den forfølgelse, som vore egne folk foretager over for de, som omtaler deres oplevelser i forbindelse med rumskibe og deres besætninger. Altså står fjendskab, frygt og forfølgelse i vejen for flere virkelige kontakter som de, der er omtalt i „Ombord i Rumskibene".

Lad mig gøre det helt klart. Jeg mener ikke de, som opholder sig på andre planeter medens de dagdrømmer, er i trance eller blot ønsker det. Det jeg befatter mig med, er det, der uden tvivl bliver en realitet en dag, nemlig at det fysiske legeme vil blive transporteret i et mekanisk fartøj.

fortsættes.

★

KOSMOLOGI

Livet efter døden er nu!

Ought to be translated.

Fortsat

HVOR GÅR VI HEN?

Da vi nu gennem kosmologien har fået vore anskuelser om himmel og helvede og åndeverdenen så grundig revideret, kan det være på sin plads at spørge:

Hvor blev de af, de søde drømme om at gense „vore kære, som gik forud", når dette liv engang får ende? Drømme om gensynet med sine kære i et nyt og bedre liv lever hos utallige mennesker verden over. Er denne drøm da blot eskapisme og ønsketænkning?

Svaret må blive: Sådan som menneskene i almindelighed forstår dette begreb — JA!

Dersom vi med „vore kære" mener de, som vi af skæbnemæssige årsager blev „koblet sammen med" i dette liv, — danne familie og leve med — bliver vort håb ganske sikkert beskæmmet. — Dersom vi regner med at gense disse i een eller anden åndeverden, vil vi komme til at kigge forgæves.

Men dersom vi med „vore kære" mener dette i ordets mest bogstavelige betydning, beskæmmes dette håb ikke, — thi kærligheden overlever døden!

Hvem er da „vore kære"?

I ordets konventionelle betydning er det vore forældre, børn, søskende o. s. v. samt vore respektive ægtefæller. Alle disse er for os „vore kære“ og kan endogså være os uendelig kære.

Men når vi løsriver os fra den konventionelle tankegang, får vi pludselig øjnene op for hvem „vore kære“ i realiteten er. Det er dem, blandt hvem der ingen åndelig kløft eksisterer, dem, med hvem vi taler samme sprog. Dem, hvis udvikling er sideløbende med vor egen. Dem, med hvem — som jeg brutalt plejer at udtrykke det — man kan skændes sig frem til en forståelse med. — Det er disse, der på tværs af alle vaner, konventioner og traditioner er vore kære. Vore kære kan findes i vor egen familie. Naturligvis. Men også blandt mennesker, der tilsyneladende tilfældigt ramler ind på vor livsvej.

Man hører på eet eller andet tidspunkt om „kløfter“, der opstår i familier — eller man oplever det måske blandt sine egne. Der er kløften mellem forældre og børn — generationskløften. Der er kløften mellem ægtefæller, som er en af de tungeste og mest bitre. Der er kløften mellem søskende, når de udvikler sig ad vidt forskellige baner. Alle disse kløfter er evige og uigenkaldelige, dersom det åndelige brobygningsarbejde slår fejl. — Mennesker, der ikke er i åndelig overensstemmelse, kommer dybest set ikke hverandre ved — uafhængig af, hvor højt de end elsker hverandre — tværs over kløften.

Man ser også eksempler på det modsatte. Vi ser ægtefæller bære hinanden opad — løfte hinanden op mod stjernerne i dyb, fredfyldt harmoni. De to er hinandens „kære“ — og vil ganske givet finde sammen i et nyt liv. Vi ser eksempler på et dybt og smukt forhold mellem to søskende, som udvikler sig harmonisk ved hinandens side, skønt de måske befinder sig i hver sin ende af landet — og uafhængig ef den ene eller andens skæbneforløb. De to er hinandens „kære“ og vil atter mødes. Vi ser også — skønt langt sjældnere — et sådant harmonisk forhold mellem forældre og børn, at det giver håb om et senere gensyn. — Forbind den rette betydning med ordet: kærlighed — og du vil opdage dens ubetvingelige magt!

Fortsættes.

Den ægyptiske kultur

I mange år, rejste den italienske anthropolog, Fabrizio Mori til den libyske ørken for at søge efter Graffiti (gamle inskriptioner i klipper). Nær ved Chat oasen, 500 miles syd for Middelhavskysten, fandt han på sin sidste ekspedition en overfladisk hule med mange Graffiti tegn indridset i væggen. Da han gravede i sandgulvet fandt han en ejendommelig bylt — et gedeskind, som var pakket omkring et indtørret barnelig. Indvoldene var fjernet og erstattet med et bundt urter. Den form for langsom balsamering, som hovedsageligt var prakticeret af de gamle ægyptere, viste ved kulstof 14 metoden (radioaktivt kulstof, 2 neutroner mere end normalt kulstof, som har en atomvægt på 12) at liget var 5400 år gammelt. — Sandsynligvis ældre end den ældste kendte civilisation i Nildalen, 900 miles mod øst. Det faktum, at den ægyptiske kultur ikke havde udviklet sig gradvist i Nildalen, har altid været en af ægyptologiens gåder.

Denne nye opdagelse lod formode, at den ægyptiske kultur var vokset i langsomme etaper i Sahara, som ikke på det tidspunkt var ørken. Ægypterne var blevet tvunget bort fra deres oprindelige boplads af klimatiske forandringer, og havde søgt tilflugt i Nildalen.

TIME, 21. december 1959.

Commentar: — Den antagelse, mange autoriteter har, at den ægyptiske civilisation er verdens ældste, bliver udryddet af det faktum, at enten er denne planet meget ung, eller også har de mennesker, som levede før ægypterne, i en periode på nogle billioner år, aldrig hævet sig over vildmandsstadiet. Den ide er naturligvis meningsløs. — Det er derfor sandsynligt, at Dr. Mori fandt den egn, ægypterne boede i, efter at de havde overlevet den oversvømmelse, der ramte det såkaldte legendariske Atlantis. I virkeligheden er de resten af denne civilisation, og de boede på bredden af det, vi nu kalder Sahara, som den gang for største delen var hav. De kundskaber, de havde med fra Atlantis, satte dem i stand til, som det gik, at træde frem igen i Nildalen og fortsætte den kultur, de altid havde haft. ... ... Red.

Regeringernes hidtidige holdning til UFO-*problemet*

Det er overdraget landenes luftvåben at overvåge deres nationers luftrum og nationernes sikkerhed og forsøge at slå ethvert angreb tilbage.

Da de fl. tall. dukkede op, blev det ganske naturligt luftvåbnet, som fik overdraget undersøgelsen heraf.

Opfyldelsen af denne opgave for en militær organisation og udfærdigelser af erklæringer og meddelelser herom er dog undergivet visse indskrænkninger.

A. Videnskabelige kvalifikationer.

Naturligvis er luftvåbnet helt kompetent, hvad angår strategi og taktik. Dog mangler det det brede videnskabelige grundlag for at kunne udtale sig om et så kompliceret og ret beset videnskabeligt anliggende. Dette har vist sig ved forskellige lejligheder, bl. a. i juli 1952, da fl. tall. fløj over forbudte områder over Washington og nær havde fremkaldt panik. General Samford, chef for den hemmelige efterretningstjeneste, så sig tvunget til at indkalde til en pressekonference. Han havde dog intet bedre at byde på end dr. Menzel's teorier, som i øvrigt ikke kunne overbevise journalisterne. General Samford blev hårdt trængt af pressefolkene, og han kom med udflugter og erklæringer, som viste hans uegnethed m. h. t. militær politik og videnskabelig indseende. Det gav anledning til, at en journalist sagde: „Aldrig har jeg hørt så meget og erfaret så lidt".

Ganske givet støtter den militære organisation sig på „teknikere". Albert M. Chop, chef for project Blue-Book, udtalte den 10 6.1953 ved et møde i „Veteren's Administration Building":

„En af luftvåbnets største besværligheder er, at man har vanskeligt ved at finde førsteklasses videnskabsmænd til at undersøge tallerkenproblemet".

B. Tjenstlige forskrifter.

En undersøgelseskommission sammensat af personale fra luftvåbnet må nødvendigvis være undergivet militære regler og krav og også politisk tryk. Det er altså ikke nogen uafhængig instans, som frit kan erklære sit standpunkt og sine meninger. Det er ene og alene et lille hjul i et lands bureaukratiske maskineri. Selv om en sådan kommission kom til den virkelige og rigtige slutning, ville dette ikke blive offentliggjort, såfremt en højere instans bestemte dette. Fremfor alt ligger her grunden til at de modsigelser, som de forskellige talsmænd for luftvåbnet har indviklet sig i. Major Keyhoe, som har snævre forbindelser med Pentagon, taler om „en hemmeligholdelsesgruppe" indenfor luftvåbnet og om en opposition, som ikke kan godtage denne hemmeligholdelsespolitik. Oplysninger og hemmeligholdelse veksler med, hvorledes personalet til enhver tid er fordelt i disse 2 grupper.

Den 4. juli 1947 proklamerede luftvåbnet i Washington, at de fuldstændigt havde opgivet videre efterforskning, fordi det var overbevist om, at man kun havde med et massehysteri at gøre. *Den samme dag* lod ATIC en reporter fra Associated Press forstå, at der ivrigt blev søgt efter en forklaring. I 1949 kom en af luftvåbnet inspireret artikel frem i „Saturdag Evening Post" skrevet af lederskribenten Sidney Shalley. Artiklen var fremkommet på anbefaling af forsvarsminister James Forrestal. I artiklen hed det, at de fl. tall. ikke eksisterede, og at kaptajn Mantell havde jaget planeten Venus. I største hast sammenkaldte luftvåbnet journalisterne i Washington og fortalte, at undersøgelseskommissionen var genopstået under det nye navn „Project Saucer". Journalisterne blev indgående informeret om den nye kommission, og følgende ord faldt: „Anledningen er alvorlig nok til, at opmærksomheden fortjener at henledes på kommissionens medlemmer". Det blev yderligere tilføjet, at planeten Venus umuligt kunne være anledning til kaptajn Mantells nedstyrtning, og at objektet stadig var uidentificeret. I erklæringen var i øvrigt indflettet en bemærkning om, at de fl. tall. i virkeligheden anerkendtes, og det antydedes, at det ikke lå i offentlighedens interesse at vide for meget.

National sikkerhed.

USAs luftvåben ved med sikkerhed, at mange genstande, som var anset for at være UFOs, i virkeligheden var fly, vejrballoner eller fjernstyrede projektiler, men de ved til gengæld lige så sikkert, at en stor del af de sete ting ikke kunne henføres herunder, og at det heller ikke var atmosfæiske tilfælde. Luftvåbnet står derfor overfor

spørgsmålet: Er det russiske maskiner eller kommer de fra et sted udenfor Jorden? På grund af den internationale situation, kan de ikke godtage nogen af disse to forklaringer uden at skabe panik. De har kun én udvej tilbage: at benægte eksistensen af UFOs, kalde det massehysteri — blot for at vinde tid.

Denne — på sin vis logiske politik — kan dog blive et tveægget sværd. Det er næppe sandsynligt, at disse maskiners piloter — og maskinerne synes at være bemandede — ville efterkomme luftvåbnets tavshedspåbud. Disse maskiner må have en plan, et mål, en særlig hensigt.

Når de engang bringer denne plan til udførelse, kan det brede publikum, som hidtil har stået fast på det standpunkt, at der *ikke* findes fl. tall., blive grebet af en ganske uberegnelig panik, idet de pludselig bliver stillet overfor en måske frygtindgydende virkelighed.

Luftvåbnets situation er sikkert meget prekær. Ved den ovennævnte sammenkomst sagde Chop, at „de fl. tall. tilsyneladende mangel på fjendtlig indstilling overfor os *kunne* være et led i deres plan for at overraske os, og US-Air Force er ansvarlig for overraskelser fra luftrummet". Det er muligt, at luftvåbnet først vil have vished for, at der ikke foreligger en krigslist, før det fortæller folk sandheden, dog kunne forholdene udvikle sig så hurtigt, at de ikke fik tid til at forvisse sig herom. I så tilfælde ville panikken være uafvendelig, med alle dens uforudsete følger. Folket burde i virkeligheden fra begyndelsen have haft den fulde sandhed at vide om de fl. tall. I så tilfælde ville vi alle have vidst besked og ville være forberedt på enhver mulighed. — I dag ved vi dog besked med farerne ved en evt. atomkrig.

I betragtning af foranstående — som kun er lidt, når man holder sig problemerne for øje — er jeg af den mening, at hele undersøgelsen burde lægges i hænderne på en international kommission bestående af førsteklasses videnskabsmænd. Disse skulle bistå alle regeringer, idet de naturligvis måtte have adgang til alle de hidtil strengt hemmeligholdte dokumenter og informationer. En sådan kommission kunne give os om ikke en endelig løsning så dog en fornuftig forklaring i stedet for de primitive udflugter, som ingen alligevel tror på. De fl. tall. er et alvorligt problem. Hvis det ikke havde været tilfældet, så ville i dag de officielle kommissioner have sluttet deres arbejde hermed.

Der ville ikke findes strenge ordre til militærpiloter om at tie med, hvad de ser på himlen.

Regeringernes holdning til hele spørgsmålet må have en eller flere grunde.

Alejandro de la Jara i
„El Comercio", Lima, Peru.

Sognepræst P. B. Kristiansen, Borbjerg, siger i en samtale med Holstebro Dagblads medarbejder, „eli-", at han selv om han var rumskipper, var der intet i vejen for, at han kunne tro.

— Jo længere man trænger ind i verdenshemmeligheden, jo mere må man undre sig, siger præsten og tilføjer, at naturvidenskaben ikke kan afkræfte kristendommen. Jeg plejer at spørge mine konfirmander, om de mener, at man kan få en stol ud af det, hvis man putter fem stykker træ i en kasse og ryster den. Så ler de. Man kan jo også le, når man læser, at russerne efter deres rumture har sagt, at nu har de været så og så højt oppe uden at få øje på himmelen i bibelsk betydning! Hvor naivt.

— Er der nu alligevel ikke en fare for, at folk mister troen i en rumtid, spørger journalisten og får følgende svar:

— Hvorfor? Det ændrer da intet. Tværtimod vil jeg mene, at jo mere man finder ud af, jo større må man synes, Gud bliver. — Han, der har skabt universet, har også skabt livet.

Syd-Rhodesia.

Fru H. Denia så i maj måned 1960 iflg. en melding til APRO-bladet i en afstand af ca. 50 m og kun ca. 30 m over jordoverfladen et flyvende objekt i form som en flad skive og med et strålende lys. Objektet bevægede sig fuldkommen lydløst. Iflg. arbejdere, som var beskæftiget hos fru Denia, har objektet vist sig 3 gange i løbet af et år og hver gang over det samme sted.

Fru Denia har hidtil stillet sig skeptisk overfor alle observationsberetninger.

UFO-Nachrichten - Slei.

IKKE-IDENTIFICEREDE Satellitter!

Af Gordon W. Creighton.

Man kan sikkert roligt gå ud fra, at de tekniske forbedringer og nyudviklinger, som en krig medfører, efter en krigsafslutning bliver videreført. — Under den anden verdenskrig lærte vi V1 og V2 at kende, og det er således logisk, at regeringerne efter 1945 søgte at gøre disse interkontinentale ballistiske raketter — kort benævnt ICBM — endnu bedre.

V2 steg højt op i stratosfæren, og studiet af raketter var derfor snævert forbundet med studiet af verdensrummet.

Det er dog tvivlsomt, om menneskeheden så hurtigt havde sit nutidige program færdigt — at nå Månen og vore naboplaneter — hvis ikke noget mærkeligt i efterkrigsårene havde vist sig på vor himmel — noget som fik regeringerne til at arbejde med endnu vidererækkende raketter.

Allerede i oktober 1944 havde B. P. Sharpless, astronom ved det amerikanske marineobservatorium, fundet ud af, at mere end ét objekt bevægede sig på himlen modsat „Den newtonske gravitationslov". Man havde allerede tidligere bemærket, at den Enckeske komet regelmæssigt afveg fra sin bane, og nu opdagede Sharpless, at marsmånen Phøbos — den inderste — stadig kom nærmere til moderplaneten, mens Deimos — den yderste — fjernede sig fra planeten. Sharpless beregnede, at Phøbos allerede var 200 miles forud for det punkt, hvor den egentlig skulle være, mens Deimos var 320 miles bagud.

I mellemtiden er begge marsmåner omhyggeligt blevet undersøgt af en række russiske videnskabsmænd. Man mener, at Phøbos er 16 km i diameter, fjernet omkring 6000 km fra Mars, mens Deimos har en diameter på 8 km og har en bane fjernet ca. 20.000 km fra Mars. Hvad der forbløffede russiske videnskabsmænd var, at ingen anden planet i vort solsystem har så små måner, der kredser så nær deres moderplaneter. Man har nøje undersøgt Phøbos mærkelige kredsløb, og i sommeren 1959 bragte mange blade meddelelse om, at professor Shklovski fra Moskva universitet var kommet til den slutning, at bestemt Phøbos, hvis ikke også Deimos, måtte være hule og desårsag også kunstige. Denne antagelse deles også af en række andre russiske videnskabsmænd, efter at disse omhyggeligt har studeret de fra Jorden opsendte Sputniker — herunder lederen af hele det russiske rumfartsprogram, professor Leonid Sedov. Russerne er endog af den mening, at Phøbos er sat i kredsløb i rummet enten af superintelligente væsener, som nu bebor Mars, eller af en nu uddød race på Mars.

Tombaugh's undersøgelser.

Masseobservationer af UFO's siden i det mindste 1944 har givet os meget at tænke på. Følgende findes i det vesttyske tidsskrift „Lies mit" for den 3. marts 1955.

„Sensationel udvikling i verdensrummet.

Jorden har to nye måner."

To sensationelle meddelelser har for kort tid siden vakt opmærksomhed i hele verden.

Den første sagde ganske enkelt, at US-hæren havde overdraget den kendte astronom og Pluto's opdager, Clyde Tombaugh, at lede efter en måne, som man mente skulle høre til vor jord — og altså være måne nr. 2. Knap 2 uger efter den næsten utrolige meddelelse, kom meddelelsen om, at Tombaugh virkelig havde opdaget 2 nye satellitter i nærheden af Jorden. Disse er tilsyneladende to temmelig store meteorer, som på uforklarlig måde er kommet i nærheden af Jorden og nu kredser om denne. Man mener, at de højst sandsynlig kan hjælpe til at løse gåden om de såkaldte „flyvende tallerkener". I mellemtiden har begge disse beretninger forårsaget stor opstandelse i videnskabelige kredse og ført til påbegyndelsen af nye projekter — særligt hvad angår raketvidenskaben og udforskning af verdensrummet".

Artiklen siger videre, at begge de nye „satellitter" befinder sig i en afstand af mellem 430 og 650 miles (ca. 690 og 1.060 km) fra Jorden og har en diameter på ml. 20 og 100 m. Dette var dog ikke den første trykte henvisning til ovenstående, idet „Associated Press" i „New York Herald Tribune" for den 15. maj 1954 allerede havde berettet, at Major Donald Keyhoe i et radiointerview havde erklæret, at Jorden „blev omkredset af en eller flere satellitter", men at denne nyhed blev hemmeligholdt for offentligheden. (Se Keyhoe's bog: The

Flying Saucer Conspiracy", kap. 2, hvor dette omtales).

Regeringens tavshed.

Er dette måske den sande grund for regeringens febrilske forsøg på at mestre rumflyvningens teknik? Hvis dette er tilfældet, hvad er der så videre sket?

I mange lange år har regeringen punktligt været tavs, og offentligheden har glemt pressemeddelelserne. I denne tid lykkedes det russerne og amerikanerne at starte satellitter fra Jorden.

Så — den 11. februar 1960 — offentliggjorde engelske aviser f. eks „Daily Telegraph", „Daily Expresse" og BBC-nyhedstjenesten fra New York eller Washington en meddelelse fra „Det amerikanske Forsvarsministerium om, at et uidentificeret objekt kredsede omkring Jorden. Objektet var blevet opdaget af en marine-luftobservationsenhed. Objektet ville gå over polerne, sagde meddelelsen. Objektet var meget stort og vægten anslået til ca. 15 tons.

På det tidspunkt havde man kendskab til 12 jordsatellitter og raketter, som kredsede omkring Jorden. Alle var kendte — kun ikke den nye. Den gang sagde en afdeling af forsvarsministeriet, at objektet kunne være af „russisk oprindelse". Man ventede den gang en reaktion fra Moskva, men det eneste svar kom fra den kvindelige astronom, professor Alla Masevich, der erklærede, at objektet ikke var russisk. På den tid var der kun ét amerikansk objekt, som kredsede i nærheden af polerne, og det var det udbrændte trin af Discover VIII, som var startet den 20. 11. 1959.

Den „påtrængende" eller „indtrængende".

Tidsskriftet „Time" for den 22. februar 1960 beskrev den „mysteriøse satellit" som værende 6,5x2 m og med en afstand af mellem 134 og 1074 miles (ca. 215 og 1720 km) fra Jorden — alt efter beregninger foretaget af marineeksperter.

Den næste beretning kom den 4. juli 1960 i tidsskriftet „Newsweek" under titlen „Den sælsomme indtrængende" og lød som følger:

„Ved overvågen af luftrummet har luftvåbnet beregnet data for begge de nye satellitter . . . Hvide og orangefarvede lysbogstaver på en sort tavle viser „Satellitstatus". Status viser 11 USA- og en russisk satellit, som kredser omkring Jorden, en USA- og en russisk raket, som kredser omkring Solen og Pioner V på vej til Venus. Det var i midten af 1960 den samlede rumtrafik. Et voksende antal videnskabsmænd er allerede overbevist om, at luftobservationsenheder til trods for deres årvågenhed i det mindste har overset et objekt.

Dette objekt, således formodes det, er en besøgende, som er udsendt af højerestående væsener, fra et fællesskab af andre stjerner indenfor vor Mælkevej — en slags „forenede planeters organisation", som af arkæologiske og antropologiske grunde interesserer sig for disse ting i deres galaktiske naboskab . . ."

„Hvorfor", fortsætter artiklen, „skulle de ønske at tale med os?" Den australske radio-astronom dr. Ronald Bracewell, nu ansat på Standford-universitetet, har således, beretter „Newsweek", ad matematisk vej beregnet, „at civilisationen i mælkevejen udviser en høj dødelighed, muligt fordi den har beskæftiget sig for meget med kernespaltning". Udsigten til at lære en civilisation at kende, der står på sin højde, sagde Bracewell, kan være en stor tillokkelse for dem, d. v. s., før brintbomben gør Jorden til en planet, som kun har ren arkæologisk interesse.

I mellemtiden bemærkede londonbladet „Evening Standard" den 31. august 1960, at lederen af Adler-planetariet i Chicago havde erklæret, at han „havde modtaget beretninger om nye iagttagelser af et mysteriøst objekt, som kredsede omkring Jorden." Den 3. september 1960 bragte londonbladet „Daily Telegraph" følgende meddelelse på forsiden:

„Et mystisk objekt, som 5 gange har vist sig over New York siden den 23. august 1960, blev fotograferet i nærheden af Grumman-flyvefabrikkerne i Bethphage på Long Island. Objektets hastighed blev anslået til 3 gange Echo I. En funktionær på fabrikken sagde, at objektet blev fotograferet sidste torsdag kl. ca. 20,50, mens det bevægede sig over terrænet mod vest. I mellemtiden havde videnskabsmænd meddelt, at de havde opdaget et lignende objekt over Chicago og i den sidste uge også over forskellige områder af østkysten. Iagttagere havde udtalt, at objektet glødede rødligt. Det trak fra øst mod vest, mens de fra Jorden opsendte satellitter trak fra vest mod øst.

Da Krustjof den 19. september 1960 kom til New York løb som sædvanligt rygter om en ny

russisk rumstart. Londonbladet „Evening News" berettede således den 19. september 1960, at medlemmer af en måneobservationsgruppe på Trinity-universitetet i San Antonio i Texas om aftenen den 18. september 1960 havde set noget, som de antog var en russisk satellit. Lederen af gruppen erklærede, at ingen USA-Satellit på det tidspunkt passerede San Antonio.

Den 24. september 1960 bragte „Evening Standard" og „Evening News" en beretning fra Fransisco om et uidentificeret objekt, som skulle være opdaget af amerikanske videnskabsmænd. Meddelelsen citerede brigadegeneral Don Flichuiger fra det amerikanske „Air Research Development Command", der havde omtalt, at russerne i løbet af ugen havde opsendt en kapsel med to mand, men at de ikke havde formået at bringe kapslen tilbage til Jorden, hvorfor begge mænd nu som døde kredsede omkring Jorden.

Under alle omstændigheder — den første Sputnik blev opsendt den 4. oktober 1957, således at der før denne dato i hvert fald ikke kunne findes russiske eller amerikanske satellitter i verdensrummet.

„Flying Saucer Review" - Oversætter Slej.

Atomer

(Ought to be translated).

Det er forståeligt, at man har tillagt lyset en bølgebevægelse, idet man har regnet med at lyset udbredes på samme måde som bølger på en vandoverflade. Atomtætheden i universet er imidlertid så ringe, at man må antage, at en lysbølge ikke kan forplante sig, med mindre den består af ganske små stofpartikler. Disse stofpartikler er dog så små, at de ikke vil kunne blive påvist direkte, men der synes ikke at være nogen tvivl om deres eksistens, og lyset reagerer da også på samme måde som stof overfor påvirkninger af magnetisme, tyngdekraft m. m. Det lys, der bliver udsendt fra et lysende stof, bliver udsendt fra atomerne i stoffet. Atomkernerne roterer omkring deres akse, og elektronerne roterer også omkring atomkernerne, så det er ikke udelukket, at intensiteten eller mængden af udsendte mikroatomer (lys) kan variere efter rotationen, således at lyset kan tillægges en vibrerende karakter. Men der er ikke tale om en bølgebevægelse, hvor de udsendte mikroatomer påvirker de næste, som igen påvirker de næste o. s. v. De mikroatomer, der bliver udsendt, er de samme, som vi opfanger med vore øjne eller med vore instrumenter.

Jo stærkere den påvirkning er, som får atomerne til at lyse, med desto større fart vil mikroatomerne udslynges fra atomerne, og farven vil skifte fra rødt, gult, grønt til blåt. Når sollyset passerer atmosfæren, standses størstedelen af de ultraviolette stråler, da de har så meget fart på, at de ikke styrer udenom atomerne, men støder sammen med dem og standses. Atomerne udsender ultraplasma under deres rotation og frastøder således lyset, og især lys med lavere hastigheder bliver frastødt så meget, at det styrer udenom atomerne. Når sollyset passerer gennem glas, standses de sidste ultraviolette stråler, da kun det lidt langsommere synlige lys bliver frastødt tilstrækkeligt kraftigt af glasmolekylerne. Det samme gælder ved lysets brydning i et prisme. På grund af prismets særlige form brydes lyset til en bestemt side. Det hurtige blålige lys bliver ikke påvirket så længe af glasmolekylernes frastødning, og det brydes derfor mindre. Det langsommere røde lys er lidt længere om at passere glasmolekylernes frastødning, og det frastødes eller brydes derfor mere.

Varme kan betragtes som virkningen af en koncentration af mikroatomer. Når f. eks. et metal opvarmes, forhøjes mængden af mikroatomer mellem atomerne (en del mikroatomer kan dog forenes med atomerne især elektronerne). Atomernes indbyrdes frastødning betyder, at de holder hinanden i en fast afstand fra hinanden. Også mikroatomerne frastøder hinanden, og desuden frastødes de af atomerne. Når et metal opvarmes og derved tilføjes flere mikroatomer, stiger frastødningen og spændingen, og metallet udvider sig. Opvarmes metallet meget, bevirker de mange mikroatomer mellem atomerne, at disses frastødning ikke længere kan opretholde en fast afstand mellem atomerne, og stoffet bliver da flyvende. En meget stærk opvarmning betyder også, at mange mikroatomer sætter sig fast på atomerne. Disses rotationshastighed forøges da så meget, at en del mikroatomer frastødes med stor hastighed i form af lys.

Hans Lauritzen.

Er De blevet medlem af SUFOI?
Hvis ikke så gør alvor af det nu!
Det koster 9 kr. pr. kvartal - incl. UFO-NYT.
Skriv allerede i dag efter optagelsesbetingelser hos:

SUFOI - SEKRETARIAT
Leif E. Pedersen, Kastrupvei 260
København, Kastrup.

Fortæl dine venner, hvis du er tilfreds med UFO-Nyt. Fortæl det til os, hvis du er utilfreds.

Vi kan fortsat levere billedbånd med teksthæfter.

Adamskiserien 11 billeder .... 5 kr.
Foredragsserien 48 billeder .... 50 kr.
Bestilling hos sekretariatet eller i Vojens.

Gruppeliste fortsat

Espergærde: Alfr. S. Hansen, Lindevej 29, tlf. 948.
Frederikssund: N. C. Tranberg Beier, Tværstræde 16.
Rødby: O. Henningsen, Rødby mark pr. Rødby.
Nakskov: E. Hansen, Holleby, telf. 527.

KØBENHAVN:

Brede: Finn Madsen, Lystoftevej 20 b, Brede, Lyngby, tlf. 87 83 60.
Frederiksberg: Finn Laustsen Toft, Dalgas Blv. 91, I, tlf. Fasan 211.
Frederiksberg II. Karl Hansen, H. Ibsensvej 29 A, Kbhv. V, tlf. VE 9415.
Gentofte: B. Brandt, Ermelundsvej 109, Gentofte, tlf. GE 1490.

Fortæl Deres venner om S. U. F. O. I.

Gentofte II: H. Olrik, Agertoften 9, Gentofte, telf. GE 5314.
Glostrup: H. Jørgensen, Diget 5, Glostrup, telefon 01 961303.
Kastrup I: Leif E. Pedersen, Kastrupvej 260, tlf. 01 50 05 22.
Kastrup II: I. Larsen, Soldugsvej 17.
Nyboder: S. Olsen, Sct. Paulsgade 14, Kbh. K.
Nørrebro: F. Olsson, Kapelvej 11, Kbh. N., telf. NO 8755.
Sundby: Aage Müller Christensen, Backersvej 67, Kbh. S., telf. SU 9525.
Vesterbro: H. Heiden, Flensborggade 32, I, Kbh. V, telf. 918 y.

Kontaktpersoner pr. 1. juli 1961

JYLLAND:

Brovst: N. Stampe, telf. 200.
Børkop: K. Sørensen, Overgade 18.
Haderslev: G. Stoltenborg, Hjortebrovej 32, telf. 045 24454.
Nykøbing Mors: I. Jessen, Nørrebro 60.
Nørresundby: N. E. Kold, Kortegaardsvej 1
Roslev: F. Kristensen, Box 8, Roslev, tlf. Durup 172.
Rødding, Sdr. Jylland: T. Lau, Radiohuset, Rødding, telefon 048 41517.
Samsø: N. K. Fokdal, Kolby Skole.
Skive: K. O. Madsen, Højlundsvej 15, telf. 1583.
Struer: S. P. Christensen, Jernbanegade 4, Struer.
Svenstrup, Als: A. M. Struck, telf. 120.
Sæd: A. Gasenzer, Sæd, Tønder.
Østbirk: A. Andersen, Urupskov.

FYN:

Nyborg: K. Å. Balsløv, M. Rasmussensgade 15.
Odense: G. R. Nielsen, Søgaardsvej 11, Næsby, telf. 09 11 99 20.

SJÆLLAND:

Bidstrup: K. E. Nielsen, Skovgaardspark 11,
Hedehusene: S. Larsen, Pilevej 2, Fløng.
Holbæk: H. Lehmann, Mosevang 29.
Horslunde: Lynge Petersen, Højevej.
Lou: M. Larsen, Vilbanehøj.
Roskilde: E. S. Petersen, Gl. Landevej 26, Roskilde.
Stevns: K. Hansen, Kræmmergaarden, St. Heddinge.
St. Merløse: S. Jensen, St. Taastrup pr. St. Merløse.

KØBENHAVN:

Ballerup: J. Trap, Damtoften 17.
Nyhavn: A. Bak-Sørensen, Sømandshjemmet, Nyhavn 22.
Rødovre: E. Arndt, Lucernevej 123, Vanløse.
Sortedam: K. Tandrup Christensen, Gammeltoftsgade 8, Kbhv. K.

Monguzzi billede nr. 2.

Se teksten side 179 i »UFO-NYT« - September 1961.

Rounborg Tryk-Skive